

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opera S. Matris Teresae De Iesu Carmelitarum Discalceatorum et Discalceatarum Fundatricis

In duas partes distincta

Continens I. Viam Perfectionis. II. Castellum Animæ siue septem
Mansiones. III. Exclamationes, vel Meditationes animæ ad Deum suum ...

Teresa <de Jesús>

Coloniæ Agrippinæ, Anno M.DC.XXVII.

Caput VI. Prosequitur materiam de amore perfecto.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37994

debent. Atq; hoc est, quod iam hac in domo seruatur; idque non meo v-
nius iudicio & arbitrio: nam Episcopus quem iam habemus, & cui subfu-
mus (multas enim ob causas, Ordinis obedientia nos subijcere nolui-
mus) qui omnis religionis sanctitatisque amantissimus est, insignisque
Dei famulus, Aluarus Mendosius nomine, illustri genere ortus, huiusque
domus omnimodis promouendo perstudiosus, virorum doctrina, spiri-
tu, experientiaq; multa, donatoru, ad huius solius rei tractationem, con-
uentum indixit. Hocque tandem, post multas, tū aliorum plurimorum, tū
mei, tametsi indignas, orationes, ita statutum ac decretum est. Equissimus
ergo fuit, post secutores Praelatos hoc decretum & opinionem ample-
cti, cum id & à viris tam bonis statutum, & per multis sit precibus à Do-
mino petum, lucē vt dare dignaretur, ad id quod optimum est, dignos-
cendum; & prout quidem hactenus intelligere licuit, hoc certe optimū
est. Deo Dominus, vt id semper vltius promoueatur & crescat, sicuti ad
eius gloriam magis futurum est. Amen.

CAPVT VI.

REVERTITVR AD EAM, QVAM INCHOARAT, DE AMO-
re perfecto materiam.

Longissimè à capto sermone, fateor, deflexi; sed tanti id quod dixi re-
fert, vt, quicumque ipsum intelliget, nullatenus me sit culpaturus.
Redeamus ergo iam ad amorem, qui bonus est, quoque nos inuicem pro-
sequi fas est. Quod autem ad amorem, quem pure spirituales esse dico,
spectat, nescio, an sciat: quid dicam intelligam: hoc saltem mihi videtur,
necesse non esse multis de eo agere, vereor enim vt quam paucissimæ sint,
in quibus is inueniatur: quicumque vero eum à Domino acceperit, in-
gentes propterea ei gratias agat; summæ enim perfectionis sit oportet. Ita-
que aliquid de eo dicere, mihi propositum est; nam forsitan aliquid in-
de commodum sequetur & bonum. cum enim virtus aliqua nobis ob o-
culos ponitur, tunc erga eam affici incipit is, qui illius habēdæ desiderio
teneatur, eamque consequi proponit. Deo Deus, bene vt illum intelligam,
magis autem vt eum exponam & declarem: etenim non puto me scire,
quis amor pure spiritualis sit, aut quando sensualis ei permistus sit; adeo,
vt quomodo de eo loqui audeam, prorsus ignorem. Perinde enim hic se-
res mecum habet, ac dum quis eminus alium loquentem quidem audit,
quid tamen dicatur non percipit: vnde si, inde hic fiet, vt ipsamet non
intelligam quid dico; Dominus tamen ita omnia dirigat, vt id ceu bene
dictum accipiat. Si quid autem interdum solidè & extra propositum
essetiam, mihi sanè maximè naturale est, nihil omnino dicere aut facere
quod ad rem ac propositum sit.

S. M. Teresa Opera.

d

Cura

Qui scit
quod sit in-
ter mundū
hunc & al-
terum inter
creatorem
& creatu-
ram disci-
men plus
diligat quā
putat.

Qui verè
spirituali-
ter ament.

Cum ergo quis ad claram eius quod in mundo est, cognitionem à Deo perducitur, intelligitque alium quemdam mundum esse, quantaque sit inter vnum & alterum mundum differentia, & vnum quidem aeternum esse, alterum verò non nisi merum somnium, & quid sit Creatorem diligere, quid creaturam; & hoc iam per experientiam cognouit (quod sane longè aliud est, quàm ipsum nudè dumtaxat recogitare aut credere.) ab hac re ipsa videt ac percipit, per illum se proficere, per hanc autem deficere ac perdere, quid denique Creator, & quid creatura sit, vti & alia per multa, quæ Dominus magna veritate & claritate eum, qui vti ab ipso in oratione instruitur se disponit, docet, aut quemcumque Maiestas eius docere voluerit; qui ergo eiusmodi sunt, hos longè aliter amare censeo, qui nos quæ huc usque non peruenimus: fieri potest, carissima, vt abs re vobis esse videatur, hac de re me agere; & dicatis, vos, quidquid hic dixi, tantum optimè scire & perspectum habere; faxit Deus id ita esse, ita inquam vos id scire vt sciri oportet, intimis ipsum visceribus imprimendo. Ideo si scieritis, videbitis haud dubiè me neutiquam metiri, cum eum què hic Dominus prouehit, ad hunc amoris gradum dico peruenisse. Quæ ergo ad hunc statum Dominus promouet, illustres sanè & regie quadam animæ, utpote quibus satis non est, tam vile & abiectum quid arque corpora hæc nostra sunt, quantumcumque ea pulchra sunt, & quantumcumque gratijs & dotibus donata, diligere. Placent hæc quidem exterius oculis illorum, ipsumque Creatorem his visis laudant & deprædicant; at non propterea affectum ipsis & animum applicat. Ita, inquam, illis adhaerent, vt ob illa hæc diligere; imò, vanum quid se diligere, & vnam amare velle putarent; atque adeò sibi metipsis irascerentur, nec auderent Deo sine magna verecundia, dicere, se illum diligere.

Spirituales
non curant
an ab alijs
diligantur.

Dicetis mihi forsitan, Qui huiusmodi sunt, alium quempiam amant, aut amorem quo ipsos alii prosequuntur, compensare nescient: aut saltem parum curant, quod ab alijs amentur; & licet subinde, ex naturali quadam infirmitate, subito exultent quòd ab alijs diligantur, cum tamen ad se reflectunt, nihil omnino hæc esse vident, nisi personæ sint inuicem, ut animab⁹, ipsorum aut doctrina aut oratione prodesse queant. Alij enim amores, quos sibi non prodessè, sed obesse plurimum posse vident, ipsis permolesti sunt: non quod pro ijs grati non sint, aut bene eos non pendant, dum huiusmodi homines identidem Deo commendant, sua dilectionem quodammodo rationibus Domini ascribentes, quia hæc in eo venire sciunt, nihil quippe in se esse putant, quod amorem alicuius mereatur. Atque inde fit, illos sibi persuadere, ideo se ab hominibus diligere, quod à Deo diligantur; itaque pro amore illo satisfaciendi curam deus in illius Maiestatem reijciunt, hocque illum rogant, itaque à debito

S.
Theresia

Opera

IN VI
166

omni liberi manent, nihilque hoc ad se putant pertinere. Re autem bene perpensa, subinde apud memetipsam recogito, quanta nostra sit cecitas, quod ab hominibus tantopere diligamur, nisi, ut dixi, sint huiusmodi qui nobis, ad æterna perfectaq; bona comparanda prodesse possint.

Notandum iam, quod, dum alicuius personæ amorem captamus, semper aliquod commodum aut voluptatē nostrā ex eo amore spectemus: sed hi perfecti, de quibus loquor, amatores iam omnia quæ in mundo ipsis cõferri possunt, bona, omnes recreationes & voluptates pedibus subiecta habent & premunt; imò ita constituti sunt ut, esto etiam omnimodis (vrita, dicam) vellent, nulla tamen alia è re, præterquam è solo Deo, & sanctis de eo sermonibus, haurire voluptatem possent. Unde fit, nullum eos commodum videre in eo, quod à quopiam diligantur; atq; ided parum curant, diligantur, nec ne. Et quoniam hanc ipsi veritatem liquidò perspiciunt & intelligunt, hinc seipso rident, dum ad animum reuocant, quàm olim solliciti & anxij fuerint in scire cupiendo, an, quos ipsi amabant, simili in ipsos amore ferrentur, nec ne. Nam esto amor noster bonus sit, statim tamen natura nostra rationem & parem reciprocumq; amorem exposcit. Quem iam habitum si inspiciamus, videbimus, nos nõ nisi stipulas accepisse: omnia quippe inania, vana & sine vlla soliditate sunt, & aveto rapiuntur. nam postea, multos magno nos amore esse persecutos, quid, quæso, inde nobis postea remaneat? Aded ut tunc non plus curent diligere, quàm non diligere ab ijs quos dixi, nisi in quatum id ad anime propriæ commodum & bonum spectat. Vident quippe, naturam nostram eiusmodi esse, ut statim in amando defatigetur, nisi amorem reciprocum reperiat. Videbuntur vobis huiusmodi neminem omnino diligere; imò nec alium quempiam præterquam Deum solum, amare posse. Verum plus & magis eos diligere censeo, quàm alius quispiam, & quidem sinceriore, veriore, vtiliore, & ardentiore dilectione. Paucis ut dicam, amor est, quem habent. Et quæ huiusmodi sunt, anime semper ad plus dandum, quàm accipiendum paratæ sunt: quin & erga Creatorem ipsum eodem modo affectæ sunt. Atq; isthoc solum hoc amoris nomine dignum esse sentio: etenim alij illi viles affectus & propensiones, pulcrum hoc amoris nomen immerito sibi vindicarunt.

Præterea peteris, quidnam demum sit erga quod affectu feruntur, si non diligent illa quæ vident? Diligunt, fateor, illa quæ conspiciunt, & affectu feruntur in illa quæ audiunt; sed hæc quæ vident, sunt durabilia. Nam cum amorem figunt, statim, corpora pertranseuntes, ad animas ipsas oculos dirigunt, ac vident num quid eæ habeant, quod amore dignum sit, si nihil huiusmodi in ipsis videat, sed nõ nisi aliquod initiũ dispositione, ad aurũ hac in fodina (si modò fodiendi in ea laborẽ sumere velint) inueniendum;

*Quanta sit
cecitas a-
maruella.*

*Perfecti quo
amare deli-
bentur. Et
nihil amant
extra Deũ*

*illi verè an-
imæ & quæ
feruntur.*

*Quomodo
perfecti non
diligant illa
quæ vident,
nec corpora*

S.
Theresia

*Non amant
vllū perfe-
cto amore,
nisi qui bo-
nus est.*

dum; dummodò hominem ipsum diligant, labor hic ipsis gratus non videtur, imò nihil omnino ipsis obijcitur, quod non quam libentissimè in huius animæ gratiam & vtilitatem subiret. In ea enim diligenda perseverare volunt; id autem impossibile esse norant, nisi aliquid is boni in se habeat, & Deum summopere diligat. Hoc inquam impossibile esse dico; nam quantumlibet huiusmodi homo ipsos sibi devincere studeret, ex ardenti in ipsos amore moreretur, omniaq; quæ posset beneficia eis prestaret, denique omnia naturæ talenta, & dotes simul is haberet; voluntas tamen illorum prorsus ad hoc volendum impotens erit, nec ad firmum stabilemque amorem perducī poterit. Iam tum enim novit, & certa experientia sciunt, quid omnia sint: & nihil falsum aut adulterinum illis obtrudi poterit: vident non idem esse vtriusque sentire & iudicium, & prorsus fieri non posse, ut in sese inuicem diligendo perseverent. Est quippe amor, qui vnà cum vita finem accipere debet, si amantium alterutrum præcepta & legem Dei non observat, & Deum non diligere colligit, & post hanc vitam, ad diuersa vterque ab inuicem diuulsi, loca concedere debeant. Illum porro amorem, qui ad tempus vitæ huius tantum extenditur anima illa cui veram sapientiam Deus instillauit, plus non facit quam mereatur, quin imò nec tantum, quibus enim è rebus mundanis voluptatem capere volupe est, è delicijs, inquam, honoribus & diuitijs, aliquo loco habebunt, quod quis diues sit, vel ad recreandum tempus fabulis fallendum percommodus: at, qui ab omnibus hisce rebus alienior est & nauseam habet, parum, aut etiam nihil omnino, hæc ipsa corripit. Amor ergo quo huiusmodi hominem prosequitur, si modò eum aliquo amore prosequatur, commotio quædam est, qua actus, efficiat, ut anima hæc Deum diligat, quò ab ipso vicissim diligatur. Vider enim & nouit, uti dixi, diurnam dilectionem non fore, si aliter eum diligit, & amorem esse qui sibi carissimo constat. Facit enim quidquid potest, ut in virtute proficiat: & mille mortes subire parata esset, ut vel modicam ipsi vtilitatem adferret. O pretiosum amorem, qui ipsum ducem amorem Christum Iesum, vnicum bonum nostrum, ita imitatur?

Amor temporalis & perpetuus, qui differat.

Verus amor quis sit.

CAPVT VII.

EAMDEM DE AMORE SPIRITVALLI PROSEQVITVR MATRIAM, & QUADAM, QUIBUS AD EUM PERVENIAMUS, MONITA SUGGERIT.

Amoris spiritualis cordialitas & de amato sollicitudo.

MIRVM est, quam amor hic sit cordialis, quor lacrymis, quibus æsteteritibus & orationibus, qua demum sollicitudine amanti committet, in eo commendando omnibus illis, quorum precibus eum promouat.